

Draag ten alle tijden je masker

In oude verhalen droegen de personages geen masker. Schrijvers gebruikten destijds de meest inventieve woorden om de gezichten van hun karakters te beschrijven. Van pokdalig tot bedekt met sproeten en zelfs zo beeldschoon dat ze voorbij menselijke herkenning waren. Wat dat precies betekende, wist Esmeralda eigenlijk niet. Wanneer zij in de spiegel keek, staarden haar saffierblauwe ogen terug door de oogspelen van een parelwit masker. Dat mocht ze nooit en te nimmer af doen.

Volgens moeder draaide dat hele maskergedoe om een oude ruzie met een of andere heks. Niemand in Nexiv maakte zich daar tegenwoordig nog echt druk om. Vandaag de dag droeg iedereen gewoon hun masker zonder vragen te stellen. Dat hoorde nu eenmaal.

Toch moest Esmeralda toegeven dat ze graag eens haar eigen gezicht zag. Net zoals ze graag wilde dat Prins Ferdinand koos voor zijn jeugdvriendin Julia in plaats van die snol van een verloofde. Diep vanbinnen dacht ze het antwoord wel te weten, verhalen hoorden immers een vrolijk einde te hebben. Boeken hadden namelijk meer kleur dan de werkelijkheid. Zo waren alle muren in haar huis getint met een oersaai monotoon grijs. Daarnaast stonden ze akelig dicht op elkaar, alsof de oorspronkelijke ontwerpers geen rekening hielden met claustrofobie ofzo. De gangen waren erger. Daar kwam je niet doorheen als je twee aan twee liep.

Esmeralda veegde een rode lok uit haar gezicht en sloeg de bladzijde om. De prins stond op het punt zijn keuze te maken! Vanuit de realiteit sloot er een ijzeren greep om haar pols, trok iemand haar zeventig kilo moeiteloos van de oude houten kraakstoel en belandde het boek onder de bijzettafel.

‘Mam, wat doe je?’

‘Hup, opschieten. Sevanna is zover.’ Hoewel moeders kobaltblauwe masker er zoals altijd bijstond als een baken van rust en kalmte, faalde ze er als gewoonlijk in om die kwaliteiten naar buiten te brengen.

Esmeralda zuchtte en liet zich door haar moeder meeslepen. Tegenstribbelen hielp niet. Vooral niet tijdens momenten die haar moeder in paniekmode stuurden. Nou had Esmeralda wel graag gezien dat de timing van deze situatie beter uit was gepakt. Net op het moment van de climax van het verhaal besloot haar zus te werpen. Geweldig!

Sevanna lag in haar slaapkamer die tot Esmeralda’s frustratie nog altijd groter was dan de hare. Onder de dekens ging haar borstkas snel op en neer. Vanachter haar masker – haar eeuwige betweterige grijns – kwam een hoop gepuf en gekreun. Bij haar hals lag er een laag zweet op de huid dat glinsterde in de straal zonlicht die vanuit het raam de kamer inviel.

Eva de vroedvrouw was al druk in de weer.

‘Ral, sta daar niet zo dom en help.’ Moeder deed geen moeite om haar ongeduld te verbergen.

‘Wat moet ik dan doen?’ Alle verhalen die ze las, sloegen de bevalling altijd over. Prins en prinses kregen gewoon een kind samen. Poef en daar was het! Eind goed al goed en ze leefden nog lang en gelukkig. Lekker simpel. Het was misschien fijn geweest als moeder iets met haar had doorgenomen vóórdat dit gebeurde. Zo liep het altijd. Iedereen negeerde haar altijd totdat ze haar

nodig hadden en dan stond ze met de handen in het haar. Alleen Kevin leek door te hebben dat ze de hele dag door bestond.

‘Hopeloos geval. Ga naast je zus zitten en kalmeer haar een beetje.’ Moeder gebaarde wild naar het krakkemikkige houten krukje naast Sevanna’s bed.

Esmeralda besloot dat Sevanna’s nachtkastje er een stuk stabiel uitzag, dus plantte ze haar achterwerk daar maar op. Vervolgens pakte ze de hand van haar zus vast. Daar kreeg ze meteen spijt van toen haar zus erin kniep alsof haar leven er vanaf hing. Zo begon een marteling van een halfuur totdat de vroedvrouw een klein met derrie bedekt mensje in haar handen hield.

‘Kijk niet naar zijn gezicht!’ riep moeder

Het kussen dat ze tegen haar masker geduwd kreeg, maakte dat ook onmogelijk.

Haar zus kreunde luid.

‘Daar komt het masker,’ zei de vroedvrouw.

Esmeralda ontsnapte eindelijk aan het kussen waar haar moeder haar zicht mee afschermd. Tussen Sevanna’s benen glom een klein, zilveren maskertje. Er droop nog vruchtwater, bloed en slijm vanaf.

Moeder raapte het op, haalde er een doek overheen en plaatste het vervolgens blind op het gezicht van haar jankende kleinzoon. Dat lukte in één keer. Alsof ze het gewoon had geoefend. ‘Past perfect,’ zei ze.

Esmeralda rolde met haar ogen. Duh. Maskers pasten altijd perfect. Ze groeiden zelfs mee met hun drager. Van ooievaar tot zeis. Ook die jongen kwam er de rest van zijn leven niet meer vanaf. Hij moest er maar aan wennen om dat rot ding dag en nacht aan zijn gezicht te hebben en eten te proppen door die belachelijk kleine spleetjes voor de mond.

‘Mag ik Kasper vasthouden?’ Sevanna strekte haar armen uit naar haar zoontje. Daarmee bevrijdde ze Esmeralda’s hand eindelijk, die zich vervolgens terugtrok uit de kamer om aan haar zoektocht naar haar gevallen boek te beginnen.

De avond bracht een grillige wind naar Nexiv en de temperatuur in Esmeralda’s kamer daalde snel. Ze zat aan haar bureau met een wollen dekentje over haar heen gedrapeerd en las aandachtig de laatste pagina van “Ferdinands keuze” bij kaarslicht toen iemand op haar raam tikte. Ze draaide haar hoofd met een ruk om. Aan de andere kant van het glas pronkte Kevins scharlakenrode masker. Om de een of andere was zijn masker bij de kin net iets langer dan bij andere mensen en eindigde in de vorm van baardlokken.

Glimlachend achter haar masker sprong ze op en bewoog met twee gracieuze stappen naar het raam. Haar dekentje viel ergens halverwege op de grond. Zodra ze het raam opende, glipte de wind als eerste naar binnen om zowel haar jurk als haardos te strelen.

‘Weet je, Kev, we hebben een nieuwe uitvinding. We noemen het de voordeur.’ Zei ze, al ging het merendeel van de zin verloren in gegiechel.

‘En ik maar denken dat mijn beeldschone boekenmeisje dit soort theatrale daden zou waarderen,’ zei hij.

‘Het is inderdaad best romantisch. Kom nu maar snel binnen. Voordat je je nek breekt ofzo.’

Dat liet hij zich geen twee keer zeggen. Hij perste zijn twee meter lange lichaam – met spieren die zichtbaar omhoog bolden als gevolg van zijn werk in de smederij – door de opening. Op het laatst bleef zijn masker even haken en Esmeralda vreesde dat het eraf zou vallen. Gelukkig kwam hij uiteindelijk met beide benen op de vloer en masker op het gezicht in haar kamer terecht.

Ze vloog hem direct in de armen. ‘En hoe was jouw dag?’

‘Heet, zweterig en vermoeiend. Gelukkig is dat het allemaal meer dan waard. En hoe ging het hier? Ik hoorde mensen zeggen dat je zus eindelijk is geploft.’

Esmeralda knikte. ‘Ja, er is een blaag uitgefloept. Vanaf vandaag wens ik aangesproken te worden met “tante Rallie.” Niet dat iemand dat daadwerkelijk gaat doen. Mijn familie zag me eerst al niet staan. Nu ben ik echt onzichtbaar.’ Kasper kreeg alle aandacht. Voorlopig kwam daar vast geen verandering in. Ach ja, dan kon ze tenminste wel ongestoord lezen.

‘Oi, ik zie je anders gewoon staan hoor. Hier recht voor mijn neus. In mijn armen. Gelukkig voor ons heeft onzichtbaar zijn ook voordelen. Dan kan ik je namelijk veel makkelijker even meenemen. Zin om naar het meer te gaan?’

‘Natuurlijk, waar wachten we nog op.’

Hoewel het wat overtuiging nodig had, kreeg Esmeralda haar vriendje zover om via de voordeur naar buiten te gaan. Eenmaal buiten kwamen ze uit op een kronkelende straat. Nexiv was op een verzameling heuvels gebouwd aan de westoever van het Kobbelmeer. De oorspronkelijke bouwers deden hun best om zoveel mogelijk gebouwen en woningen in zo min mogelijk ruimte te proppen om redenen die niemand begreep. Dat resulteerde in een netwerk van veel te dunne steegjes, wegen die waanzinnige bochten beschreven en bruggen tussen de grijze monolieten vol opgekropte woninkjes. Alleen een krankzinnige kon het bedenken, enkel een genie kon erdoor navigeren.

Esmeralda was geen van beide, maar ze kende haar routes. Op straat heerste stilte. Alle markstallen verlaten, slechts enkele voetgangers, de lantaarnman stak de kaarsen van de lantaarns aan en aan de kant van de straat zat een zwerver wiens borstelige baard onder zijn felgeel glimlachend masker uitkwam. Achter hem zaten krassen op de muur. Waarschijnlijk ooit een kar langs geschraapt.

Na een wandeling van ongeveer twintig minuten kwamen ze uit op het strand. Het Kobbelmeer strekte voor hen uit en reflecteerde de sterren van de heldere hemel boven hen. Om hen heen rezen afbrokkelende muren van oude ruïnes op. Soms fantaseerde ze dat hier ooit een kasteel stond waar knappe prinses woonden.

‘Wist je dat geliefden in oude verhalen elkaar kusten?’ vroeg Esmeralda terwijl ze hand in hand langs het water liepen.

‘Wat is dat dan?’

‘Dan drukten ze elkaars lippen op elkaar.’ Ze keek opzij en zag haar eigen weerspiegeling. Altijd verscholen achter dat ene masker. Zij zou nooit iemand kussen.

Kevin liet zijn vrij hand rusten op het wrak van een roeiboot dat uit het water stak. ‘Hm. Dat klinkt maf. En gevaarlijk.’

‘Zeg dat wel. Soms ben ik wel benieuwd. Hoe we er echt uitzien. Of moeder me nog steeds nutteloos vindt wanneer ze ziet hoe ik er hieronder uitzie.’ Ze tikte er tegenaan met haar vingernagels.

‘Ten eerste, je bent niet nutteloos. Je bent prachtig. Ten tweede geloof ik niet dat je moeder je echt nutteloos vindt.’

Dat waren aardige woorden. Ze deden haar glimlachen. Maar hoe wist hij dat nou eigenlijk? Kon hij echt zoiets zeggen en menen als hij haar gezicht nooit zag? Er moest toch een andere manier zijn om te leven. Ergens ver van Nexiv bestond toch wel een plek waar mensen zonder masker rondliepen? Met een zucht zette ze de gedachte uit haar hoofd en stapte dichterbij hem toe. ‘Jij bent ook een prachtig persoon.’

‘Weet je Rallie, ook ik ben behoorlijk nieuwsgierig. Naar hoe je eruitziet onder je masker en zelfs dat “kussen” misschien moeten we dat gewoon eens proberen,’ zei Kevin.

‘Ja ... wacht, wat? Dat kan niet zomaar. Wie weet wat er gebeurt.’ Aan de andere kant vroeg ze zich af óf er wel iets zou gebeuren. Alles rondom die zogenaamde vloek klonk altijd zo vaag. Misschien was het allemaal wel nonsens. Bovendien wilde ze dat ding ondertussen toch echt eens ...

Veel tijd kreeg ze niet om er nog verder over na te denken. In een vloeiende beweging nam Kevin haar masker af.

‘Tadaa. Wow, je bent mo ... mo ...’

De wind op haar huid voelde vreemd. Haar vingertoppen dansten van haar wangen naar haar neus en bewogen vervolgens verder tot haar ogen. De aanraking kriebelde een beetje. Haar gezicht voelde een stuk warmer dan ze altijd dacht. Het masker was echt van haar gezicht af. Het was zowel beangstigend als prachtig.

Ook Kevin bleek niet te weten wat hij ervan moest vinden. Hij bleef maar vastlopen op datzelfde woord. Eigenlijk was dat helemaal niks voor hem.

‘Mo ... MONSTER!’ De oogholtes van zijn masker gloeiden op in een donkere, diepe paarse kleur. ‘Jij bent een monster.’

‘Wat?’

De volgende seconde ramde Kevins volle gewicht op haar in. Ze landde op haar rug languit in het zand. Alle lucht sloeg uit haar longen. De vingers van haar vriend sloten zich om haar keel en drukten hard. Sterk en genadeloos als het ijzer dat hij smeedde. Vanachter het masker herhaalde hij constant drie dezelfde woorden: ‘Jij moet dood.’

Esmeralda opende haar mond om zijn naam uit te schreeuwen maar in plaats van woorden produceerde ze enkel een ziekelijke verbasterde hoest doorregen met gepiep. Tot het moment dat er helemaal geen geluid meer uit haar keel kwam en geen lucht meer binnen. Ze smeekte om adem, maar er kwam niets door haar luchtwegen. Ze schopte wanhopig met haar voeten in het zand. Sloeg met haar vuisten tegen Kevins armen.

Er kwam geen beweging in Kevins armen – ze stonden strak als ijzeren pilaren. Vanachter zijn masker echode continu dat ene doembericht. ‘Jij moet dood.’

Paarse lichtgevende ogen keken op haar neer, terwijl haar worstelingen met de seconde in kracht afnamen. Ze klauwde en ze wurmde en draaide en schopte. Haar vingers en tenen tintelden. De wereld om haar heen verduisterde. Eindeloos zwart slokte ster na ster op.

Esmeralda balde haar vuist, verzamelde het laatste beetje vechtlust in haar lijf en haalde uit; ze plantte haar aanval tussen Kevins benen. Zijn mannelijkheid deukte ineen onder haar knokkels. De kreet die volgde kwam diep vanuit zijn keel. Zijn vingers lieten haar keel los en zoete frisse avondlucht vulde haar longen. Ze rolde opzij en hoestte het uit. Snakkend naar adem krabbelde ze overeind. De wereld tolde om haar heen en voordat ze het wist, landde haar achterste weer in het zand.

Vanuit het donker rezen zijn lichtgevende ogen op. Adrenaline schoot door Esmeralda's lichaam. Kevin herstelde sneller en hij kwam weer op haar af.

'Stop!' Het woord klonk schor en hees en kwam met moeite uit haar keel. Ze strekte haar armen uit om hem af te weren, maar hij kwam op haar af met de kracht en vaart van een ijzeren stier.

'JII MOET DOOD.'

Esmeralda dook opzij. Kevins hand graaide in het voorbij gaan door haar lokken. Op handen en knieën kroop ze over het strand. Haar vingers vonden iets. Een gebroken peddel; half begraven in het zand. Ze greep het vast met beide handen en klauterde overeind. Net op tijd voor Kevins volgende aanval. Ze weerde die af met de houten steel.

'Kevin, stop! Ik ben het nog steeds.' Elk woord brandde in haar keel. Verspilde tijd en adem. Iets duisters hield hem onder controle. Magie. Ondanks de vele verhalen over en rond Nexiv had ze het nooit echt gezien.

Ze hield de gebroken steel voor zich uit. Klaar om haar betoverde vriendje weer af te weren. Er moest hier in oplossing voor zijn. Volgens sprookjes bestond er altijd een manier om de vloek te verbreken. Die zou ze vinden.

Wacht, wat nou als ze zijn masker verwijderde ...

'JII MOET DOOD.'

De volgende aanval kwam zo snel en zo onverwacht dat Esmeralda het niet eens doorhad. Opnieuw stortte hij zich met zijn volle gewicht op haar. Samen vielen ze achterover. De landing in het zand deed meer pijn dan de vorige keer. Instinctief sloot ze de ogen. Dit was het dan. Elk moment kromden zijn vingers weer om haar hals en maakte hij het karwei af. Blijkbaar was ze toch geen heldin uit een oud verhaal, maar gewoon een stom meisje zonder masker.

De vingers kwamen echter niet. Pas toen ze de ogen weer opende, merkte ze dat Kevin bewegingloos op haar lag. Zijn ogen gloeiden niet meer. Zijn hoofd hing slap. Vanuit het dunne spleetje bij zijn mond druppelde bloed op haar gezicht. Toen pas realiseerde ze zich dat haar handen de peddel nog steeds strak vasthielden én – ze zaten tegen zijn middenrif gedrukt.

Esmeralda hapte naar adem en duwde Kevin van zich af. Hij rolde op zijn rug. Het stuk van de peddel dat ze eerst nog vasthield stak uit zijn lichaam. Ze sloeg haar handen voor haar mond en staarde vol horror naar het lichaam van haar vriend. Trillend van top tot teen liep ze naar hem toe totdat haar knieën het begaven.

Ze verwijderde zijn masker met beide handen. Het enige wat ze zag waren twee dode ogen die verwijtend naar een moordenaars staarden.

Esmeralda wist niet hoe lang ze daar al op het strand zat tussen haar dode vriendje en de scherven van haar masker in. Haar gezicht was nat en plakkerig van de tranen en in haar hoofd speelde deze nachtmerrieavond zich steeds opnieuw en opnieuw af. Hoe kon ze dit laten gebeuren? Wat had ze anders moeten doen? Wat zouden moeder en Sevanna zeggen?

Een zachte knal weerklonk naast haar. Vanuit het niets verscheen een okergele rookwolk. De stank van zwavel penetreerde de lucht. Vanuit de gelige waas verscheen een vrouwelijke gedaante. Menselijk, maar toch ook niet. Ze leek zo uit de fantasie van een puberjongen te stappen met haar perfect gave huid en aanwezige ronde vormen en haar gebrek aan verhullende kleding. Daar eindigde de menselijke vergelijking wel. De irissen van haar ogen waren paars. Haar huid was zwart. Niet donker zoals mensen uit het verre zuiden, maar zwart als kool. Tot slot waren daar die staarten. Eerst dacht Esmeralda dat de vrouw een soort halve rok droeg, maar het waren vijf vosachtige staarten die langs haar billen en benen gedrapeerd hingen.

De nieuwkomer keek op haar neer en eindelijk begreep Esmeralda wat haar boeken bedoelden met een "gemene grijns."

'Goh, wat een interessante verrassing. Lijkt me kut om jou te zijn op dit moment. Er zit trouwens best wat vuil op je jurk. Misschien wil je je wel omkleden.'

Esmeralda veegde de tranen uit haar ogen en stond op. 'De boze heks, neem ik aan?'

'Pardon?' Dat kreng legde een hand op haar hals. 'Ik ben hier anders de goederik hoor. Jullie hebben dit aan jezelf te danken.'

'Onzin. Kevin verdiende dit niet. Ik verdiende dit niet.'

'Och arm boosaardig mensenkind. Met jullie refereerde ik niet specifiek naar jullie twee in het algemeen. De wereld draait echt niet om jullie hoor.' De boze heks knipperde met haar wimpers.

Esmeralda balde haar vuisten. Alle pijn en verdriet maakte plaats voor pure woede. Een kwaadaardig vuur van rancune laaide op in haar binnenste en brandde zo hard dat het gewoon pijn deed. 'Wat moet je van me? Kom je hier alleen maar om van mijn lijden te genieten?'

'Heb je niet geluisterd naar een woord dat ik zei? De wereld draait niet om jou. Ik ben hier vanwege mezelf. Het is al een tijdje geleden sinds ik mijn vloek in actie heb gezien. Voor een klein decennium durfde ik te denken dat jullie hadden geleerd van je fouten.' De heks zweefde een paar centimeter omhoog, vouwde haar armen onder haar borsten en snoof.

'En dan noem je mij boosaardig? Je hebt heel Nexiv vervloekt. Dat is belachelijk. Denk maar niet dat ik het hierbij laat, ik ga deze vloek verbreken, jij monster!' Nadat de woorden over haar tong rolden, klonken ze meteen dom en kinderachtig in haar hoofd. Ze wist echt niet hoe ze een eeuwenoude vloek op moest lossen. Niemand wist dat ... behalve waarschijnlijk die trut voor haar neus.

'Ten eerste zijn monsters bij definitie fictief.' De ogen van de heks glinsterden. 'Ik daarentegen ben echt. Ten tweede kun jij de vloek niet verbreken, meisje.'

Esmeralda had genoeg gehoord. Ze boog zich over Kevins lijk en trok in één ruk de peddel eruit. Er droop bloed vanaf dat in het zand terechtwam. Als ze de vloek niet kon verbreken, zou ze vervloekster doden. Ze draaide naar de heks die vlakbij de waterrand zweefde.

‘Ah kijk, daar is het, die menselijke bloedlust. De grote boosaardigheid. Wees heel voorzichtig met je volgende stap, lieverd. Bedenk je dat sommige personen hun vloeken verdienen.’

‘Zwijg. Ik heb genoeg van jouw onzin.’ Esmeralda’s withete adem vormde om tot kleine wolkjes in de koele avondlucht.

‘Dus je wilt niet horen dat ik een lekker knus huisje had hier aan het meer lang voordat Nexiv vanuit de heuvels oprees? Ik gaf de mensen het voordeel van de twijfel. Goed, ik wilde ze eerst allemaal in biggetjes veranderen voor een jaarvoorraad ham en spek, maar uiteindelijk besloot ik dat ik een goede heks was. Of domme heks, want jullie waren lang niet zo vriendelijk. Jullie kwamen naar mijn huis, verstoorden mijn rust met stenen, vuur en staal. Jullie grepen mijn staart vast! Deze dan, die andere vier zijn niet van mij. Ik hou ze bij me als aandenken.’

‘Ze grepen jouw staart en dus vervloekte je ze?’

‘En hun nageslacht. Als iemand hun gezicht kon zien, zagen ze enkel het innerlijke beest. Niet de persoon. En de mens zou vervolgens in het beest veranderen dat zij zagen. Ik was nog genadig. Ik gaf ze hun maskers en de kans om zich te beteren. Mijn zusters kregen die kans niet.’

Esmeralda slaakte een kreet toen ze met haar moordpeddel uithaalde. De heks zweefde achteruit en de aanval miste ruim. Dit was zinloos. Vol frustratie gooide ze haar wapen in het water.

‘Over innerlijk beest gesproken ... zo te zien ben ik niet de enige hier met een staart.’

Vanonder Esmeralda’s jurk verscheen een lange geschubde grijze staart die als een slang kronkelde in het maanlicht. Bovenop stond een rij stekels die groeiden terwijl ze ernaar keek. Op haar onderarmen verschenen ook grijze schubben. Vanuit haar linker pols kromde een gitzwarte klauw.

Ze hapte naar adem. Verslagen viel Esmeralda op haar knieën in het water.

‘Weet je ...’ de heks nam even een pauze voordat ze verderging. ‘Vandaag ben ik toevallig in een goede bui. En zoals ik al zei, ben ik vergevingsgezind. Dus geef ik je een uitweg. Ik beloof de vloek te verbreken als jij twee dingen doet. Verdrink een baby van niet ouder dan drie dagen in dit meer. Vervolgens kijk je mij in de ogen en vertel je me dat je niet boosaardig bent – iets dat je zelf moet geloven. Je hebt immers geen masker meer om je achter te verbergen. Doe dit voor zonsopkomst en de vloek is verbroken voor jou en iedereen in heel Nexiv.’ Zonder te wachten op antwoord verdween ze in een okergele zwavelwolk.

Aan de andere kant van het raam lag Kasper in zijn kribbe. Esmeralda had haar nieuwe klauwpoten in de muur vastgehaakt. Iets dat veel te gemakkelijk ging. Haar oude benen bestonden niet meer, vergaan tot abominabele, geschubde, hagedisachtige poten. Haar voeten waren uit haar schoenen gebarsten en vanuit haar tenen groeiden zwarte klauwen die niet misstonden bij een enorme adelaar.

Haar eigen neefje verdrinken ... Wat een smerige gedachte. Toch speelde het door haar hoofd. Als ware het een smet die zich als een olievlek uitbreidde en al haar gedachten bezoedelde. Ze zette haar linkerhand – een van de laatste menselijke ledematen die ze nog had – tegen het koude

glas. Hij lag daar zo onschuldig. Nietsvermoedend. Dat jong had nog geen kwaad in zich. En wat zou haar zus zeggen? En moeder?

Maar heel Nexiv zou verlost zijn van die akelige maskers. Ze hoefde daar slechts een enkel leven voor om te ruilen. Daarna hoefde ze enkel nog te zeggen dat ze geen monster was ... En menen. Daar lag een probleem.

‘Ik ben hoe dan ook een monster,’ fluisterde ze naar de stilte. Zoals de mentor van prins Ferdinand ook al zei: er bestaat geen groter kwaad dan wanneer iemand je iets ontnemt. En ze wilde haar zus geen kwaad doen.

De dorpelingen wilden haar echter wel kwaad aandoen. De woorden ‘jij moet dood’ schalden door de lucht. Ze draaide zich om en zag een stroom aan mensen door de straten aankomen; hun ogen brandend als paarse toortsen. Tot op de tanden bewapend met messen, hooivorken, scheppen, hamers en lege flessen. Ze scandeerden hun intentie opnieuw en opnieuw alsof ze een duistere god aanriepen.

Tijd om te vluchten. Met haar onmenselijke poten zette ze zich af. De kracht die daar uitkwam verbaasde haar. De wind raasde om haar heen, terwijl ze door de lucht vloog. Er was nog maar één ding dat ze nu kon doen; zichzelf uit Nexiv verwijderen. Vluchten naar de noordelijke wouden waar haar nieuwe beestgedaante niemand tot last was.

Esmeralda rende de hoek om. Enkel om oog in ogen te staan met een nieuwe menigte. Ze draaide om haar as en perste zichzelf door een steeg. Haar constant groeiende gedaante schraapte langs de stenen muren. Met haar handen trok ze zichzelf verder. Aan de andere kant vond ze zichzelf op een achtsprong. Tussen de voegen van de tegels barstte wild gras omhoog. Klimop groeide hier op de muren. Tot haar schok realiseerde ze zich dat ze deze plek niet eens kende.

Op goed geluk koos ze een steeg.

In haar nek laaide een akelige kramp op. Tot nu toe deden de transformaties geen pijn. Ze merkte ze nauwelijks op. Dat leek nu te veranderen. Het voelde alsof iemand haar hoofd van haar schouders probeerde te trekken.

In haar paniek nam ze een verkeerde afslag. Tot haar paniek realiseerde ze zich dat ze was verdwaald.

‘De daken!’ realiseerde ze zich plots. Ze was immers toch geen mens meer. Klimmen was nu een eitje. Ze klauterde omhoog. Steengruis dwarrelde naar beneden vanaf de plaatsen waar ze haar klauwen in de muur zette. De wind zwol aan en geselde haar nieuwe gedaante. Met haar rechtersvoerpoot greep ze de dakrand vast en trok zichzelf erop.

Ze nam een aanloop en sprong!

Midden in de lucht sloeg de kramp weer toe. Esmeralda kronkelde en kermde en stortte naar beneden. De kinderkopjes vingen haar op met hun knoerharde omhelzing. Tot haar verbazing stond ze toch op. Tot ze zich realiseerde dat zij dat eigenlijk helemaal niet deed. Het beest was wakker; de transformatie voltooid. Van kop tot staart een gedrocht van een hagedis.

De voetstappen van de menigte dreunden op de grond. Hun herhaaldelijke doodwens schalde door de lucht. Ze rukten op. Ze naderden.

Het beeste deelde Esmeralda’s vrees niet. Noch haar wens om te vertrekken. Het rende de horde tegemoet. Speeksel stroomde uit de bek, klauwsporen bleven achter op de kinderkopjes.

‘Alsjeblieft, doe ze geen kwaad!’ smeekte ze. Haar lichaam reageerde niet. Het beest was nu de meester en het sprong de menigte in onder het slaken van een ijselijke kreet. Het maaide in het wild met monsterlijke armen en reet de buik van een van de mensen open.

Pijn vlamde op in haar zij toen een van de vechters een hooivork in haar ramde. De menigte sprong boven op haar, overrompelde haar. Ze staken en sloegen en hielden pas op toen het beest niet meer bewoog en het licht in Esmeralda’s ogen doofde.

Vanaf de klokkentoren keek een “heks” toe. Ze nam een flinke hap uit een appel en kauwde er langdurig op. Beneden brak de menigte uit elkaar. Ze trokken terug naar hun huizen en zouden zich niks meer van dit incident herinneren. Zoals altijd. Het lichaam van dat domme meisje – wat haar naam dan ook was – brokkelde al af en verging tot as. De wind zou haar meevoeren naar wie weet waar.

Dat kind slaagde er niet in de vloek te verbreken zoals afgesproken, maar zij was toch al niet van plan zich aan die afspraak te houden. Wie bevrijdde er nou een kwaadaardig volk dat zelf niet zag hoe kwaadaardig ze waren?

Aan de andere kant, was dat kind achteraf zo slecht nog niet. Haar laatste gedachtes gingen niet uit naar zichzelf, maar naar anderen. Interessant. Misschien bestond er toch nog wat hoop voor deze lui.

Ach wat, ze was immers in een goede bui vandaag.

Ze knipte met haar vingers.

EINDE